

AMERIKAN VAALIEN JÄLKEEN

Olemme jo maininneet „Pravdassa”²³⁵, miten suuri merkitys on Amerikan tasavaltalaisen puolueen jakautumisella ja Rooseveltin²³⁶ „edistysmielisen” puolueen perustamisella.

Nyt vaalit ovat ohi. „Demokraatit” ovat voittaneet, ja heti alkavat tuntua ne seuraamukset, jotka sosialistit näkivät jo edeltäkäsin. Rooseveltin edistyspuolue 4½ miljoonine äänineen on laajan, amerikkalaisittain suurisuuntaisesti näyttämölle astuneen, porvarillis-reformistisen virtauksen esikuva.

Tämän virtauksen kohtalo on yleisesti kiinnostava sen vuoksi, että tuo virtaus on olemassa muodossa tai toisessa *kaikissa* kapitalistisissa maissa.

Jokaisessa porvarillis-reformistisessa virtauksessa on kaksi vuolletta: porvarilliset kihot, politikoitsijat, jotka petkuttavat joukkoja lupailemalla parannuksia, ja petetyt joukot, jotka tajuavat, ettei vanhaan tapaan voida elää, ja seuraavat eniten lupaavaa veijaria. Ja niinpä Amerikassa vastaleivottu edistyspuolue alkaa jo seuraavana päivänä vaalien jälkeen natista kaikissa liitoksissaan.

Porvarilliset politikoitsijat, jotka petkuttavat joukkoja roosevelttilaisella puoskaroinnilla, kirkuvat nyt jo, että pitäisi *liittyä yhteen* tasavaltalaisen puolueen kanssa. Mistä on kysymys? Asia on hyvin yksinkertainen: politikoitsijat tarvitsevat edullisia virkapaikkoja, joita voittanut puolue jakelee Amerikassa erittäin häikäilemättömästi omille kannattajilleen. Tasavaltalaisten jakautuminen turvasi voiton „demokraateille”. Demokraatit jakavat nyt ihastuksissaan yhteiskunnan piirakan makupaloja. On ymmärrettävää, että heidän kilpailijansa ovat valmiit luopumaan „edistysmielisestä” puolueesta ja palaamaan takaisin *yhtenäiseen* tasavaltalaiseen puolueeseen, jolla on täydet mahdollisuudet saada voitto demokraateista.

Karkeaa, kyynillistä „puoluekannalla” kaupustelua, eikö olekin? Mutta aivan samaa näemme *kaikissa* kapitalistisissa maissa; ja mitä *vähemmän* vapaa on maa, sitä likaisempaa ja katalampaa on tämä porvarillisten keinottelijain harjoittama puoluekannalla kaupustelu, sitä suurempi merkitys on kulussientakaisilla juonilla ja yksityisillä „suh-teilla” toimituksia, apurahoja, edullisia (herroille asianajajille) liikeasioita y.m. hankittaessa.

Jokaisen porvarillis-reformistisen virtauksen toinen siipi — petetyt joukot — on nyt ilmentänyt itsensä niin ikään amerikkalaisittain omaperäisesti, vapaasti ja selkeästi. „Kymmenet edistyspuoluetta äänestäneet”, kirjoittaa newyorkilaisten työläisten sanomalehti „Vetoomus”²³⁷, „käyvät nyt sosialistisissa toimituksissa ja toimistoissa hankkimassa erilaisia tietoja ja selontekoja. Valtaosaltaan he ovat nuorta, luottavaista, kokematon väkeä. He ovat lampaita, joita Roosevelt keritsi, eikä heillä ole mitään tietoja politiikasta ja taloustieteestä. He tajuaavat vaistomaisesti, että sosialistinen puolue miljoonine äänineen on vankeampi kuin Rooseveltin puolesta annetut 4½ miljoonaa ääntä, ja heitä kiinnostaa eniten kysymys, ovatko Rooseveltin lupaamat vähimmäisparannukset toteutettavissa.”

„On sanomattakin selvää”, „Vetoomus” lisää, „että me tarjoamme mielellämme kaikille näille „progressisteille” *kaikkia* tietoja ja selontekoja, päästämättä ainoatakaan heistä pois ilman sosialistista kirjallisuutta.”

Sellainen on kapitalismin kohtalo, että hurjapäisimmät veijarit ja keinottelijat „työskentelevät”... sosialismin hyväksi!

*Kirjoitettu ennen marraskuun 26
(joulukuun 9) päivää 1912*

*Julkaistu ensi kerran v. 1954
„Kommunist” aikakauslehden
6. numerossa*

Julkaistaan käsikirjoituksen mukaan